בית ישראל (רוז'ין) — כי תצא

כי תצא למלחמה על אויבך ושבית שביו. פרש"י במלחמת הרשות הכ' מדבר. אומר אני שבכל דבר ודבר יש בו גשמיות ורוחניות המחי' אותו כמש"כ ואחה מחי' את כולם אפי' באכילה ושתי' ומשגל וכו' יש בו חיות אלוקית. כמש"כ צדיק אוכל לשובע נפשו כי צדיק אוכל בשביל נפשו החיונית לכן צריך כ"א מכ"ד שעושה אפי' אכילה ושתי' להוציא חיות אלוקות מאותו דבר. וא"ת כיון שבכ"ד יש בו חיות. אלוקית. א"כ מותר לעשות עבירה ח"ו בכדי להוציא החיות משם ג"כ. אבל האמת הוא כמו שאמז"ל קדש עצמך במותר לך בדברים המותרים אבל בדברים האסורים אסור לעשות כן וזה רמזה לנו תוה"ק כי תצא למלחמה על אויביך כשאתה רוצה ללחום עם היצר שהוא אויב לך. ושבית שביו שצריך אתה להוציא החיות מכ"ד שעושה. ובזה אתה כובשו. וא"ת שגם בדבר עבירה יש חיות אלוקית לזה פרש"י במלחמת הרשות הכ' מדבר כי הוא במותר לך ולא בדבר האסור יען כי יש בו רוב רע פן יפול ח"ו למקום הרע אשר בה וזהו וראית בשבי' אשת יפ"ת היינו הנה"ק שיש בו בכ"ד וחשקת בה ולקחת לך לאשה היינו להגבי' לשרשם בהשתמשם לה'. אבל רק בדברים המותרים כנ"ל שהוא מלחמת הרשות. וזהו שאמר רש"י ז"ל יכול במלחמת זיי"ן עממין היינו דברים האסורים. ת"ל לא תחי' כל נשמה כי שם אל תתן דעתך להגבי' ולהתעסק ואין לך להחיות נשמות הניצה"ק הנדחות דכי כתי' בכל דרכך דעהו בדברים המותרים בלבד כתי':